

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra MED KUL OG KRIDT SKITSER (FORAAR 1872)

Citation: Drachmann, Holger: "Samlede poetiske Skrifter", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 83. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann01-shoot-idm139703123599648/facsimile.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

Badfolkene var ingen Steds at finde. Vi bankede flere Steder for-gæves paa, uden at faa andet Svar, end at her var ikke Logi for Landstrygere etc., ja et Sted kom en gammel, arrig Heks ud i mindre end Negligé og ønskede saa mange Ulykker over os, at vi, hvis en Fjerdedel deraf havde ramt os, vilde have været værre farne end Odysseus paa hele sin Omflakken.

Et andet Sted stod Døren paa Kiem. Neapolitaneren og jeg kigede ind og saa' da i det store Rum, belyst af en osende Lampe foran et Madonnabillede i en Niche, en hel Familie, bestaaende af voksne og Børn, Mand, Kone og et Par nydelige unge Piger, i et meget let Kostume, henslængte paa nogle Madrasser. Jeg vilde hurtigt trække mig tilbage, men den ufortrødne Italiener stødte først Døren helt op, greb saa nogle Akkorder paa Guitaren og sang nu med baldrende Stemme nogle skønne Strofer til de forvirrede skønne, der havde rejst sig over Ende og med lydelige Skrig fik hele den søvndrukne Familie paa Benene. Vi skyndte os af Sted til de andre, der imidlertid endelig havde fundet vort berrømte Skibsmandskab, og efter en hel Del Anstrængelser lykkedes det vore forenede Kræfter at gøre vort Fartøj flot. Det var maaske ogsaa paa høje Tid, at vi kom til Søs, thi allerede viste sig flere dunkle Skikkelser, der styrede deres Gang ned mod Stranden, rimeligvis for at give Rolighedsforstyrrelserne en sidste Hilsen med paa Vejen. Jeg kom uvilkaarlig, ved her under saa fremmede og næsten eventyrlige Forhold at forlade Siciliens Østkyst, til at tænke paa Odysseus, der flygter med sit ene tiloversblevne Skib fra de „Mændedelæggende Læstrygoner“. Skikkelserne paa Stranden tog sig i det mindste i det usikre Lys helt overnaturlige ud, og paa Smaasten og Skældsord manglede det heller ikke.

Saaledes var vi igen paa Vejen til Katania. Vi gled for en let Brise hen over Middelhavets store, alvorfulde Flade, og efterhaanden som Livligheden gav efter for Søvnens retmæssige Krav, indfandt Stilheden fra Aftenens Begyndelse sig igen i sin fulde Udstrækning. Jeg laa agter ude ved det svagt knagende Ror, med Blikket ufravenåt heftet paa Ætnas mægtige Kegel, der i den usikre Maanetaage svømmede som et uhyre Luftsyn over den nære Kysts mørke, takkede Klippemure. Til Slutningen svømmede alt, Bjerger, Luft og Vand, hen i en eneste stor, uklar Masse. Sicilien syntes det Drømmeland, som det i Virkeligheden er, og jeg vaagnede først op til Virkeligheden igen, da Drømmen belystes af den opgaaende Sols klare, gennemtrængende Straaler.

Omtrent halvanden Mil forinden vi kom til Katania, hvor Jernbanen ophører, steg jeg af ved Accireale for at gøre en Skitse af den gamle, fra de normannisk-saracenske Kampe berømte Borg, Acci-